Οι φυλακισμένοι Τροτσκιστές για το Φασισμό

Φυλακή Βερχνεουράλσκ, 1933

του Θόδωρου Κουτσουμπού

[Το Σάββατο 24 Σεπτέμβρη, στη Λέσχη Σπάρτακος συμμετείχαμε στην παρουσίαση της μπροσούρας "Η φασιστική στροφή στη Γερμανία. Ένα ανέκδοτο κείμενο των τροτσκιστών από τις φυλακές του Βερχνιεουράλσκ". Εισηγητές ήταν ο Κωστής Πλεύρης (ΟΚΔΕ-Σπάρτακος), ο Σταμάτης Καραγιαννόπουλος (Κομμουνιστική Τάση) και ο θεόδωρος Κουτσουμπός (ΕΕΚ). Ακολούθησε συζήτηση με συμμετοχή αρκετών συντρόφων. Το παρακάτω κείμενο αποτελεί τη βάση της εισήγησης του Θόδωρου Κουτσουμπού.]

***Η Φασιστική στροφή στη Γερμανία*, εκδόσεις Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη, γραμμένη από τους Τροτσκιστές φυλακισμένους στη φυλακή Βερχνεουράλσκ τον Απρίλη του 1933**

Η φυλακή του Βερχνεουράλσκ

1. “Η επανάσταση”, έγραφε ο Λέον Τρότσκυ, “θα ανοίξει όλα τα μυστικά συρτάρια, θα αναθεωρήσει τις δίκες, θα αποκαταστήσει τους συκοφαντημένους, θα στήσει μνημεία στα θύματα, θα ρίξει αιώνιο ανάθεμα στους δήμιους. Ο Στάλιν θα εξαφανιστεί από τη σκηνή κάτω από το βάρος των εγκλημάτων του, σαν ο νεκροθάφτης της επανάστασης και η πιο απαίσια μορφή της Ιστορίας.” (Λέον Τρότσκι, *Τα Εγκλήματα του Στάλιν*, Αλλαγή, σελ. 311).

Όχι μόνο ο Στάλιν σαν πρόσωπο, αλλά ολόκληρο το σύστημα γραφειοκρατικής απολυταρχίας που κωδικοποιείται με το όνομα Σταλινισμός, το σύστημα που επιβλήθηκε στο σοβιετικό κράτος – δημιούργημα της πρώτης στον κόσμο προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης.

Σε έναν κόσμο σε διαρκή κίνηση και αλλαγή, σε μια εποχή με έντονους σπασμούς αλλά και επαναστατικές εκπλήξεις, ο χρόνος, ο πιο επαναστατικός παράγοντας στην ιστορία, Πανγεννήτωρ και Πανδαμάτωρ στην αρχαιοελληνική μυθολογία, πάντα βρίσκει ρωγμές και περάσματα, ακόμη και μέσα από τους υψηλούς και φαρδείς τοίχους των φυλακών, για να φωτίζει την αλήθεια. Οι παραποιήσεις, διαστρεβλώσεις, παραχαράξεις, τα ψέματα και οι συκοφαντίες των μηχανισμών καταπίεσης, στο τέλος δεν θα μπορέσουν να αποκρύψουν την αλήθεια, ούτε μπορούν να αποφύγουν τη Νέμεση της Ιστορίας.

Το βιβλιαράκι (μπροσούρα) που παρουσιάζουμε απόψε, με ένα κείμενο των φυλακισμένων τροτσκιστών για το φασισμό, γραμμένο μέσα στις φυλακές του Βερχνεουράλσκ την 1η Απρίλη του 1933, αμέσως μετά τη νίκη του Χίτλερ στη Γερμανία, είναι εξαιρετικά διαφωτιστικό, από πολλές σκοπιές.

Τον Φεβρουάριο του 2018, σε εργασίες που εκτελούνταν στη φυλακή Βέρχνεουράλσκ, στα νότια Ουράλια της Ρωσίας, ανακαλύφθηκε μια κρύπτη, κάτω από τις σανίδες του δαπέδου στο θάλαμο αρ. 312, με 30-35 χειρόγραφα ντοκουμέντα φυλακισμένων μελών της Τροτσκιστικής Αριστερής Αντιπολίτευσης των ετών 1932-1933. Τα περισσότερα από αυτά είχαν γραφτεί σε σημειωματάρια. Ένα από αυτά τα ντοκουμέντα αποτελεί το

περιεχόμενο της παρούσας μπροσούρας για τον φασισμό.

Η ανακάλυψη των εγγράφων αυτών έχει εξαιρετική σημασία:

Δείχνει ότι μέσα στις φυλακές της σταλινικής καταπίεσης, υπήρχαν μαχητές αγωνιστές, σκεπτόμενοι άνθρωποι, με σπουδαίες πολιτικές ιδέες και αναλύσεις. Μαχητές που μέσα στις φυλακές διατηρούσαν και ανέπτυσσαν την επαναστατική σκέψη, παρά και ενάντια στο καθεστώς της απολυταρχίας που κτιζόταν πάνω στο λαβωμένο σώμα του κράτους του Οκτώβρη.

Εκείνα τα χρόνια, μετά το 1927 και την εξορία του Τρότσκυ στην Άλμα Άτα και μετά στο νησάκι Πρίγκηπος στην Τουρκία, εκατοντάδες, χιλιάδες, και συνολικά εκατομμύρια αγωνιστές, ρίχτηκαν στις φυλακές. Το 1933 οι φυλακισμένοι στο Βερχνεουράλσκ αριθμούσαν μερικές εκατοντάδες, από 200 έως 450 (ο Πιέρ Μπρουέ, στο *Τροτσκιστές στη Σοβιετική Ένωση*, υπολογίζει σε 200 με 250 τους φυλακισμένους στη φυλακή του Βερκχεουράκσκ το 1930, εκ των οποίων οι 120 δήλωναν ότι ανήκουν στην Αριστερή Αντιπολίτευση)… Το σοβιετικό θερμιδόρ εξελισσόταν σε βοναπαρτισμό και ανοικτή αντεπανάσταση. Οι Μπολσεβίκοι-Λενινιστές, οι οπαδοί του Τρότσκυ, ήταν οι πρωτοπόροι μαχητές και μέσα στις φυλακές, και η πιο συγκροτημένη ομάδα, οργανωμένοι σε πυρήνες και αχτίδες, εξέδιδαν χειρόγραφες εφημερίδες, είχαν οργανώσει δίκτυο επικοινωνίας μεταξύ τους και με άλλες φυλακές και με την οργάνωση της Διεθνούς Αριστερής (Κομμουνιστικής) Αντιπολίτευσης στο εξωτερικό, όπου έστελναν και λάμβαναν κείμενα με πληροφορίες, καταγγελίες και αναλύσεις.

Δελτίο της Αντιπολίτευσης, στα ρωσικά, στο εξωτερικό το 1933

Μέχρι την ανακάλυψη των ντοκουμέντων κάτω από το πάτωμα της φυλακής του Βερχνεουράλσκ, μόνο ένα μικρό μέρος της φιλολογίας της Τροτσκιστικής Αντιπολίτευσης που γράφτηκε μέσα στη Σοβιετική Ένωση αυτή την περίοδο ήταν γνωστό. Η σταλινική μυστική αστυνομία, OGPU-NKVD, έκανε ό,τι μπορούσε για να καταστρέψει τα έγγραφα που παρήγαγαν οι Τροτσκιστές. Μόνο λίγα

ντοκουμέντα και μηνύματα μπόρεσαν να περάσουν πέρα από τα σύνορα, και μερικά δημοσιεύτηκαν στο Δελτίο των Μπολσεβίκων-Λενινιστών, της Αριστερής Αντιπολίτευσης (Бюллетень Оппозиции, большевиков-ленинцев), το οποίο εξέδιδε ο Λέον Τρότσκυ, με τη φροντίδα, κυρίως, του γιου του, Λεβ Σεντόφ.

Όπως σημείωναν σε άρθρο τους οι Βλαντιμίρ Βολκόφ και Κλάρα Βέις (που έχει δημοσιευτεί στη *Νέα Προοπτική*):

« Η ανακάλυψη αυτών των εγγράφων έχει μεγάλη ιστορική και πολιτική σημασία. Τα περιεχόμενα των τριών εγγράφων που έχουν δημοσιευθεί μέχρι στιγμής αποτελούν ισχυρή δικαίωση της δεκαετούς πάλης του Τροτσκιστικού κινήματος, το οποίο ίδρυσε την Τέταρτη Διεθνή το 1938, εναντίον του αντεπαναστατικού σταλινισμού. Η δημοσίευσή τους αποτελεί σημαντικό πλήγμα για τις σταλινικές και τις μετασοβιετικές σχολές πλαστογραφίας, οι οποίες, εδώ και δεκαετίες, έχουν προσπαθήσει να συκοφαντήσουν, να μειώσουν και να αποσιωπήσουν το Τροτσκιστικό κίνημα.
Τα έγγραφα επιβεβαιώνουν ότι η Αριστερή Αντιπολίτευση, ακόμα και μετά την εκδίωξή της από το Κομμουνιστικό Κόμμα και την φυλάκιση των μελών της, παρέμεινε μια τεράστια δύναμη. Όπως σημείωσε ο ιστορικός Αλεξάντερ Φοκίν, ο οποίος διδάσκει στο κρατικό πανεπιστήμιο του Τσελιαμπίνσκ και είναι μεταξύ εκείνων που εργάζονται για τη δημοσίευση αυτών των εγγράφων :
“Στην ιστοριογραφία, έχει εδραιωθεί η άποψη ότι μετά το 1927, μετά την ήττα του Τρότσκι, η Αριστερή Αντιπολίτευση στη Ρωσία έπαυσε de facto να υπάρχει. Αλλά αυτή η ανακάλυψη αποδεικνύει ότι ακόμη και η σταλινική φυλακή δεν θα μπορούσε να σπάσει αυτούς τους ανθρώπους. Οργανώθηκαν και συνέχισαν τον αγώνα. Με βάση τα χειρόγραφα, είναι σαφές ότι προσπαθούσαν πράγματι να δημιουργήσουν ένα συγκεκριμένο εναλλακτικό πρόγραμμα για την ανάπτυξη της ΕΣΣΔ.”»

Η Αριστερή Αντιπολίτευση εμφανίστηκε το φθινόπωρο του 1923, ζώντος του Λένιν, μετά την αποτυχημένη, λόγω της γραφειοκρατικής καθοδήγησης της Κομιντέρν και του ΚΚΓ, γερμανικής επανάστασης. Ήδη, στο εσωτερικό του νεότευκτου εργατικού κράτους, απομονωμένου από την ιμπεριαλιστική

περικύκλωση, είχαν αναπτυχθεί ισχυρά γραφειοκρατικά φαινόμενα. Είναι γνωστό, και καλά τεκμηριωμένο, και υπάρχουν τα *Άπαντα* του Λένιν και στα ελληνικά, ιδίως στους τόμους 45 και 54, όλα τα στοιχεία που τεκμηριώνουν την οξύτατη πάλη του Λένιν, σε συμμαχία με τον Τρότσκυ, ενάντια στη γραφειοκρατία, η οποία βρήκε τον εκφραστή της στο πρόσωπο του παλιού επαναστάτη (στη "μολυβένια ουρά της επανάστασης") Ιωσήφ Στάλιν. Και είναι γνωστό, ότι στην περίφημη *Διαθήκη*, ο Λένιν προτείνει την αντικατάσταση του Στάλιν από τη θέση του γενικού γραμματέα (μια θέση που μέχρι τότε είχε κυρίως διοικητικό ρόλο, αλλά με τον Στάλιν απέκτησε τρομερές υπερεξουσίες).

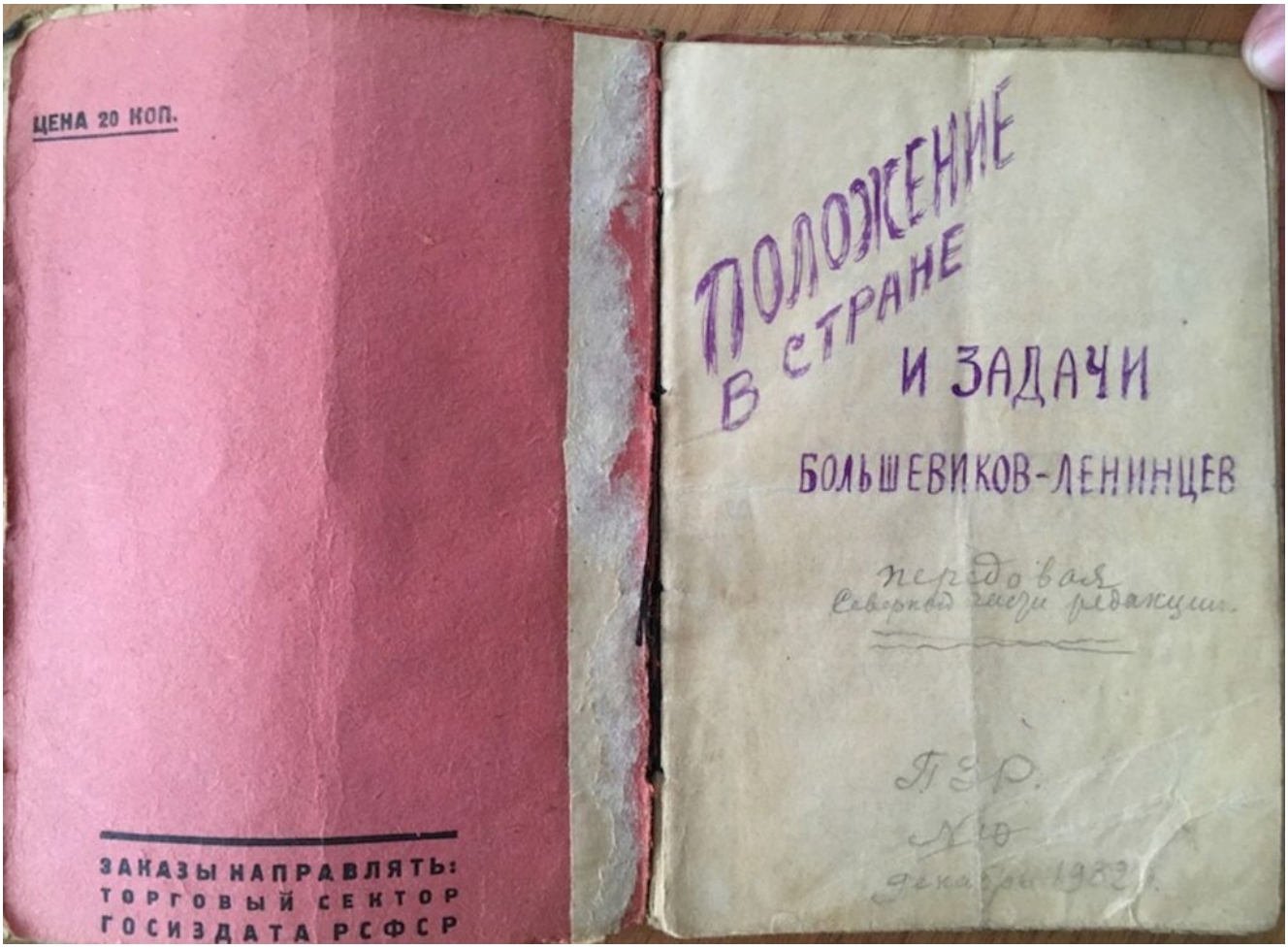
Δεν μπορούμε στην παρούσα βιβλιοπαρουσίαση να αναφερθούμε στην πορεία διαμόρφωσης της Αριστερής Αντιπολίτευσης που αργοτερα εξελίχθηκε αργότερα σε Διεθνή Αριστερή Αντιπολίτευση και Διεθνή Κομμουνιστική Αντιπολίτευση και στα μεγάλα πολιτικά ζητήματα για τα οποία πάλεψε. Ας σημειώσουμε όμως ότι έδιναν ένα εναλλακτικό σχέδιο για την πορεία της σοσιαλιστικής οικοδόμησης στο εσωτερικό της νεαρής Σοβιετικής Ένωσης, όσο και για την πορεία του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος και είναι σημαντικό να γνωρίζουμε αυτό το κομβικό σημείο της ιστορίας της γέννησης του κινήματος των Μπολσεβίκων-Λενινιστών, του κινήματος που σήμερα προσδιορίζεται ή αυτοπροσδιορίζεται ως τροτσκισμός.

Υπάρχουν πλήθος ιδέες που αναπτύσσονται εκείνη την περίοδο και εν πολλοίς στα Τετράδια των φυλακισμένων, για την αντιπαράθεση της θεωρίας της διαρκούς επανάστασης στο "σοσιαλισμό σε μία μόνο χώρα", για την πορεία της ΝΕΠ, το οικονομικό σχέδιο, για την προσεκτικά σχεδιασμένη ανάπτυξη της βιομηχανίας χωρίς να τραυματίζει τη σχέση προλεταριάτου/αγροτιάς, την εθελοντική ανάπτυξη κολεκτιβοποιημένης γεωργίας, για την στρατηγική της Κομμουνιστικής Διεθνούς και τα μαθήματα από τη χαμένη Γερμανική επανάσταση του 1923 και 1924, την Κινέζικη επανάσταση του 1927, τη Γενική απεργία στην Αγγλία το 1926. Ακόμη για την σχέση της τέχνης με την επανάσταση, ενάντια στην ποδηγέτηση της τέχνης από τις ντιρεκτίβες του λεγόμενου

σοσιαλιστικού ρεαλισμού που λίγο αργότερα θεσμοθετήθηκε επισήμως…

2. Εδώ θα περιοριστούμε στο καίριο ζήτημα της πάλης κατά του φασισμού, που αποτελεί, άλλωστε, το περιεχόμενο της μπροσούρας. Είναι ένα κομβικό ζήτημα που καθόρισε την πορεία της παγκόσμιας ιστορίας προς το φασισμό, τα κρεματόρια και τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο – ζήτημα επίκαιρο ξανά σήμερα, όπως φαίνεται με τις εξελίξεις στη Σουηδία και Ιταλία, μέσα στις συνθήκες της πολύπλευρης και συνδυασμένης, ιστορικής και δομικής κρίσης του καπιταλισμού, των πολέμων και συνακόλουθων επαναστάσεων…

Η μπροσούρα των Σοβιετικών τροτσκιστών δείχνει ότι η ανάλυσή τους, μέσα από τη φυλακή του Βερχνεουράλσκ συμπίπτει, στα κύρια σημεία της με τις αναλύσεις και την (απεγνωσμένη) πάλη του Τρότσκι, εξόριστου στην Πρίγκηπο μέχρι το 1933, να επαναπροσανατολίσει το γερμανικό και παγκόσμιο προλεταριάτο, τα Κομμουνιστικά κόμματα και την Τρίτη Διεθνή, στη νικηφόρα αντιμετώπιση του φασισμού.

Χειρόγραφη μπροσούρα μέσα στη φυλακή, 1933. Τίτλος: Η κατάσταση στη
χώρα και τα καθήκοντα των Μπολσεβίκων – Λενινιστών

Το 1933 ήταν μια μεγάλη και αποφασιστική καμπή στην παγκόσμια ιστορία. Στη χώρα όπου το εργατικό κίνημα είχε τις μεγαλύτερες κατακτήσεις, ισχυρότατα συνδικάτα, το ισχυρότερο σοσιαδημοκρατικό κόμμα και το ισχυρότερο κομμουνιστικό κόμμα εκτός Σοβιετικής Ένωσης, με εκατοντάδες χιλιάδες μέλη, με χιλιάδες ένοπλους μαχητές, με εκατομμύρια ψηφοφόρους-οπαδούς, ο ναζισμός κατάλαβε την εξουσία. Να σημειωθεί ότι ο στρατιωτικός βραχίονας του KPD, η Kampfund gegen den Faschismus (Αγωνιστική Ένωση ενάντια στο Φασισμό) στα τέλη του 1931 αριθμούσε περί τις 100.000 μέλη. Στο Βερολίνο διέθετε περισσότερα από 7.000 μέλη. Υπήρχαν περιοχές στο Βερολίνο, όπως το Neukölln και το Treptow, με πάνω από 400.000 κατοίκους, που ήταν κάτω από τον έλεγχο του KPD. Το SPD (το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα) είχε επίσης μια αντίστοιχη μαχητική οργάνωση, την Reichsbanner (Σημαία του Ράιχ) που αριθμούσε πάνω από 500.000 μέλη. Αρχικά, η Reichsbanner φτιάχτηκε για να

υπερασπίσει τη «δημοκρατία» από την «απειλή του μπολσεβικισμού» όμως αργότερα υποχρεώθηκε να συγκρουστεί με τους φασίστες.

Οι αντιφασιστικές δυνάμεις ήταν σαφώς υπέρτερες από τις ναζιστικές. Το 1929 το ναζιστικό NSDAP δήλωνε 130.000 μέλη (αριθμός μάλλον φουσκωμένος), όμως την ίδια χρονιά το KPD είχε 135.160 μέλη και στα τέλη του 1931 381.000 μέλη.

Από άποψη εκλογικής ισχύος και αποδοχής σε ευρύτερα στρώματα της κοινωνίας στις εκλογές του Μαΐου 1924 το KPD παίρνει το 12,6% των ψήφων, το SPD 20,5%, οι εθνικοσοσιαλιστές 6,5%. Στις εκλογές του Μαΐου 1928 το SPD παίρνει το 29,8%, το KPD 10,6%, οι εθνικοσοσιαλιστές (NSDAP) μόλις 2,6%. Η εκτίναξη των ναζί έρχεται τη χρονιά της μεγάλης ανεργίας. Στις εκλογές της 14ης Σεπτεμβρίου 1930 αυξάνουν τις έδρες τους στο Ράιχσταγκ από 12 σε 107 κερδίζοντας 6,4 εκατομμύρια ψήφους (από 810.100 ψήφους που είχαν στις προηγούμενες εκλογές) και ποσοστό 18,3%. Την ίδια στιγμή, οι ψήφοι στο KPD αυξάνονται από 3,2 σε 4,6 εκατομμύρια (ποσοστό 13,1%), ενώ το SPD κερδίζει 8,6 εκατομμύρια ψήφους (24,5%). Ο Τρότσκι κρούει αγωνιωδώς τον κώδωνα του κινδύνου, αλλά οι σταλινικοί ηγέτες πανηγυρίζουν ικανοποιημένοι για την αύξηση των ψήφων τους κατά 44% και δεν βλέπουν τη δυναμική του 8πλασιασμού του αριθμού των ναζιστικών ψήφων. Αντίθετα, κατηγορούν τον Τρότσκι για ηττοπάθεια!

Στις 30 Ιανουαρίου 1933, αν και το ναζιστικό κόμμα ήταν μειοψηφία (συγκέντρωνε μόλις το 33%) σε συνεργασία με το Γερμανικό Εθνικό Λαϊκό Κόμμα, τους εθνικιστές Χαλυβδόκρανους, και με μεσολάβηση του πρώην στρατιωτικού και πρώην πρωθυπουργού φον Πάπεν, ο Χίτλερ διορίστηκε, από τον πρόεδρο Χίντεμπουργκ, Καγκελάριος. Ο Χίντεμπουργκ είχε αναδειχθεί πρόεδρος με τις ψήφους των Σοσιαλδημοκρατών, στη βάση της πολιτικής του “μικρότερου κακού”.

Η άνοδος των ναζί στην εξουσία, στις 30 Ιανουαρίου και στις μετέπειτα εβδομάδες δεν συνάντησε αντιστάσεις, δεν συνοδεύτηκε καν από μια γενική απεργία. Όταν μια απεργία εξαγγέλθηκε, στις

5 Μάρτη, ήταν πλέον αργά και δεν πραγματοποιήθηκε καν απεργία ή κάποια άλλη αντίσταση. Ήταν μια επονείδιστη ήττα χωρίς μάχη. Μετά την έφοδο στον ουρανό με την Οκτωβριανή επανάσταση του 1917, η κυριαρχία του ναζισμού το 1933 σηματοδοτούσε την μεγαλύτερη ιστορική ήττα του γερμανικού και του παγκόσμιου προλεταριάτου. Συγχρόνως έθετε σε κίνηση τις μηχανές για τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

3. Οι φυλακισμένοι τροτσκιστές γράφουν το κείμενό τους την 1 Απριλίου 1933, δύο μήνες μετά την ανάδειξη του Χίτλερ ως καγκελάριου στη Γερμανία, ένα σχεδόν μήνα από την προβοκάτσια με την πυρκαγιά στο Ράιχσταγκ και λίγες ημέρες μετά τους διωγμούς των κομμουνιστών και τα αντεργατικά και αντιδημοκρατικά μέτρα επιβολής της πιο στυγνής φασιστικής δικτατορίας. Παρά τις συνθήκες της φυλακής και της απομόνωσης, αυτοί οι μαχητές, πολλοί απ' τους οποίους είχαν παλέψει για τη νίκη της Οκτωβριανής και στον εμφύλιο πόλεμο με τον Κόκκινο Στρατό για την απόκρουση των ιμπεριαλιστικών στρατιών, έχουν την διαύγεια σκέψης και τη μέθοδο που τους επιτρέπει για να συλλάβουν τη διεθνή φύση και τις διεθνείς συνέπειες της φασιστικής νίκης.

Το έγγραφο ξεκινάει (θέση 1) τοποθετώντας την άνοδο του ναζισμού στο πλαίσιο της κρίσης του παγκόσμιου καπιταλισμού: «Το κρατικά οργανωμένο, αντεπαναστατικό πραξικόπημα που μόλις συνέβη στη Γερμανία -η αντεπανάσταση του Μαρτίου- είναι ένα γεγονός μέγιστης ιστορικής σημασίας. Ο ιμπεριαλιστικός παγκόσμιος πόλεμος δεν επέλυσε τις αντιφάσεις της καπιταλιστικής κοινωνίας. Αντιθέτως, τις παρόξυνε, τις εμβάθυνε και τις ανέβασε σε ανώτερο επίπεδο.» Και στη θέση 2: «Η παγκόσμια οικονομική κρίση κλόνισε βαθιά τα θεμέλια της καπιταλιστικής κοινωνίας. Ακόμη και ένας ιμπεριαλιστικός Λεβιάθαν όπως οι ΗΠΑ, σείστηκε από τα χτυπήματά της.» Αντιλαμβάνονται ότι η νίκη του φασισμού συνιστά στρατηγική ήττα για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα και συγχρόνως απειλή πολέμου κατά της ΕΣΣΔ – την οποία, παρά τη γραφειοκρατικοποίηση, δηλώνουν αποφασισμένοι να υπερασπίσουν,

συμπίπτοντας με την πολιτική γραμμή του Τρότσκυ.

Ομάδα φυλακισμένων τροτσκιστών

Σημαντικό μέρος του ντοκουμέντου ασκεί κριτική στην πολιτική του Γερμανικού Κομμουνιστικού Κόμματος (KPD) και της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Επιτίθεται με οξύτητα στην ηγεσία του KPD για τις ψευδαισθήσεις που δημιούργησε για τα δήθεν

«σοσιαλιστικά» στοιχεία του προγράμματος του Εθνικοσοσιαλισμού, γιατί προσανατόλισε τους Γερμανούς εργάτες περισσότερο προς το ναζιστικό κόμμα, γιατί θεωρούσε την άνοδο του φασισμού ως «αριστερή ριζοσπαστικοποίηση των μαζών», ενώ, αντίθετα, καταπολεμούσε με μένος την τακτική του ενιαίου μετώπου των κομμουνιστών εργατών με τους σοσιαλδημοκράτες εργάτες, χαρακτηρίζοντας το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα ως σοσιαλφασιστικό. Σημειώνεται:
«Η επαναστατική φλυαρία της Κομμουνιστικής Διεθνούς έκρυψε σε τέτοιο βαθμό το αληθινό της πρόσωπο από τους εργάτες, ώστε ήταν ελάχιστα πιθανό να τολμήσουν να εκφράσουν πολλοί κομμουνιστές ανοιχτά τον φόβο τους ότι, ακριβώς τη στιγμή του φασιστικού πραξικοπήματος, η μάζα των έξι εκατομμυρίων κομμουνιστών θα έμενε παθητικός μάρτυρας αυτού του πραξικοπήματος. Όμως αυτό ακριβώς έγινε. Οι ηγέτες της Κομμουνιστικής Διεθνούς συνθηκολόγησαν μπροστά στο φασισμό, παραλύοντας έτσι, όλη την αντίσταση της εργατικής τάξης… Κι έτσι, το έτος 1933 θα καταχωρηθεί στην ιστορία πλάι πλάι στην ημερομηνία της 4ης Αυγούστου 1914» (όταν η Γερμανική Σοσιαλδημοκρατία ψήφισε τις πολεμικές πιστώσεις του Γερμανικού ιμπεριαλισμού για τον Α’ Παγκόσμιο Πόλεμο). Αυτή η εκτίμηση, για το 1933, οδήγησε λίγες εβδομάδες αργότερα τον Τρότσκυ, όταν κανένα μάθημα δεν έβγαλε η ηγεσία της Κομιντέρν από την επονείδιστη ήττα, να ζητήσει τη δημιουργία νέου Κομμουνιστικού Κόμματος στη Γερμανία (τον Μάρτιο του 1933), και τη δημιουργία νέας επαναστατικής Διεθνούς (τον Ιούλιο) – της Τέταρτης Διεθνούς που θα αντικαθιστούσε την χρεοκοπημένη και εκφυλισμένη Τρίτη Διεθνή.

4. Στο ζήτημα της ανάλυσης του φασιστικού φαινομένου, οι φυλακισμένοι τροτσκιστές είχαν απείρως βαθύτερη ανάλυση από εκείνη των σταλινικών του KPD, του Στάλιν και της Κομιντέρν. Για την ακρίβεια, είχαν αντίθετη ανάλυση. Στη μπροσούρα συνδέουν την πάλη κατά του φασισμού με την ανάλυση του Τρότσκι, ήδη από το 1922. Τότε, στο 3ο (1921) και 4ο συνέδριο της Τρίτης Διεθνούς (1922) τέθηκε το ζήτημα της πάλης κατά του φασισμού, ενώ ο Τρότσκι διατύπωσε το δίλημμα-διακύβευμα της

μετέπειτα περιόδου, “κομμουνισμός ή φασισμός” (θέση 7).

Όμως, η γραφειοκρατική σκέψη, όπως και στα άλλα μεγάλα ζητήματα, καθιστούσε ανίκανες τις ηγεσίες του KPD και της Τρίτης Διεθνούς να διαμορφώσουν μια ορθή ανάλυση του φασιστικού φαινομένου και να οργανώσουν την πάλη εναντίον του.

Στην πραγματικότητα στην ηγεσία του KPD και της Κομιντέρν δεν είχαν καμμιά συνείδηση για την φύση του φασισμού. Οι θεωρητικές επεξεργασίες των Ιταλών κομμουνιστών, του Γκράμσι και του Τολιάτι (Έρκολι) το 1926, πήγαιναν παραπέρα την ανάλυση, αλλά μετά το 1928, η γοργά εκφυλιζόμενη Κομιντέρν τις έβαλε στην άκρη για να λανσάρει τη θεωρία του «σοσιαλφασισμού» και τη στρατηγική της «τρίτης περιόδου». Κατά τη θεωρία του σοσιαλφασισμού η σοσιαλδημοκρατία είναι δίδυμος αδελφός του φασισμού και μάλιστα πιο επικίνδυνος. Εξ ου, όλα τα πυρά στρέφονταν κατά των πιο επικίνδυνων εχθρών. Φυσικά, ακόμη πιο επικίνδυνος εχθρός και περισσότερο «φασίστες» ήταν οι εξ αριστερών κριτικοί του Στάλιν στην ΕΣΣΔ και στα τμήματα της Κομιντέρν, οι μπολσεβίκοι-λενινιστές κομμουνιστές που μαζί με τον Τρότσκυ αντιτάχθηκαν στη γραφειοκρατικοποίηση του πρώτου εργατικού κράτους στην ιστορία.

Στην πράξη, αυτή η (υπεραριστερή) πολιτική ενίσχυε την παγίδευση εκατομμυρίων εργατών στις τάξεις της ρεφορμιστικής σοσιαλδημοκρατίας, που είχε μετατραπεί σε κύριο στήριγμα του καπιταλισμού τόσο στην καταστολή της εξέγερσης του Σπάρτακου, το Γενάρη του 1919, όταν με τη βοήθεια των ακροδεξιών Frikorps δολοφόνησαν την Ρόζα Λούξεμπουργκ, τον Καρλ Λήμπκνεχτ και 15.000 επαναστάτες εργάτες, όσο και σ’ όλη τη διάρκεια της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης.

Πόσο ελάχιστη συνείδηση υπήρχε για την καταστροφή που πλησίαζε φαίνεται στην εκτίμηση των αποτελεσμάτων των εκλογών του Σεπτεμβρίου 1930. Η αύξηση των ψήφων στο KPD κατά 40% περίπου, από τα 3,2 εκατομμύρια στα 4,6 εκατομμύρια, έδωσε την αφορμή για πανηγυρισμούς στο γερμανικό κόμμα και την Κομιντέρν· αντίθετα, υποβαθμίστηκε πλήρως η εκτίναξη των φασιστών κατά

800%, στα 6,3 εκατομμύρια. Η Rote Fahne, εφημερίδα του Κομμουνιστικού Κόμματος, την επομένη των εκλογών σχολίαζε τα αποτελέσματα ως την «αρχή του τέλους για τους νάτσηδες». Η υπεραισιοδοσία εναλλασσόμενη με την απαισιοδοξία, όπως και η εναλλαγή υπεραριστερών συνθημάτων με δεξιές στροφές, πάντοτε είναι χαρακτηριστικά του κεντρισμού και ακόμη περισσότερο του γραφειοκρατικού κεντρισμού.

Αν και ισχυρότερο από τους ναζιστές, και σε αριθμό ψήφων (τουλάχιστον μέχρι το 1930) και σε αριθμό ένοπλων μαχητών, το KPD είχει αφοπλιστεί πολιτικά και ιδεολογικά.

Ενώ η παραληρηματική εθνικιστική ναζιστική προπαγάνδα οργίαζε, το KPD παρεξέκλινε στον εθνικισμό. Στην προγραμματική διακήρυξη του κόμματος στις 24/8/1930, έθετε ζήτημα «εθνικής και κοινωνικής απελευθέρωσης του γερμανικού λαού» – σαν να ήταν η ιμπεριαλιστική Γερμανία αποικία. Αντιτασσόμενος στην προσαρμογή της ηγεσίας του KPD στον εθνικιστικό λόγο ο Τρότσκι προειδοποιούσε: «Η πιο επικίνδυνη και πιο σφαλερή πολιτική είναι εκείνη που συνίσταται στην παθητική προσαρμογή στον εχθρό, στην προσπάθεια να του μοιάσουμε. Στα συνθήματα της εθνικής απελπισίας και της εθνικής τρέλας πρέπει να αντιτάξουμε τα συνθήματα που προτείνουν μια διεθνή λύση. Αλλά γι’ αυτό είναι απαραίτητο να αποτοξινώσουμε το κόμμα από το δηλητήριο του εθνικού σοσιαλισμού που το κυριότερο στοιχείο

του είναι η θεωρία του σοσιαλισμού σε μια μόνη χώρα». (Λ. Τρότσκι, *Γερμανία, ο φασισμός και το εργατικό κίνημα*, σελ. 29, εκδ. Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη, 26 Σεπτέμβρη 1930).

Παρότι τα μέλη του ΚΚ Γερμανίας είναι εκείνα που έδιναν τις μάχες στο δρόμο, στις εργατικές συνοικίες και στα εργοστάσια κατά των ναζί, μπορεί κανείς να φανταστεί την σύγχυση των μελών του ΚΚ όταν έπαιρναν εντολές για οργάνωση κοινών απεργιών με τους ναζί, κοινών εκλογικών συγκεντρώσεων (μία από αυτές την περιγράφει με εξαιρετική ενάργεια ο Ντιέγκο Ριβέρα, ηγέτης τότε του ΚΚ Μεξικού) και οργάνωση του κοινού -«κόκκινου» για το ΚΚ, «μαύρου» για τους ναζί- δημοψηφίσματος για την ανατροπή του σοσιαλδημοκράτη προέδρου της Πρωσίας (9/8/1931) που όμως απέτυχε.

Υπήρχε πλήρης παρανόηση της φύσης του φασισμού. Σύμφωνα με τη διατύπωση του Στάλιν, που εκείνη την εποχή ήταν κανόνας απαράβατος:

«Ο φασισμός είναι η οργάνωση μάχης της μπουρζουαζίας που στηρίζεται στην ενεργή βοήθεια της σοσιαλδημοκρατίας. Η σοσιαλδημοκρατία είναι αντικειμενικά η μετριοπαθής πτέρυγα του φασισμού». (Παράθεση από το Λ. Τρότσκι, *Και Τώρα*; εκδ. Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη, σελ. 28. Επίσης, στο J. V. Stalin, Concerning the International Situation, Works, Vol. 6, January-November, 1924, pp. 293-314). Στην αντιπαράθεση με τους ναζί, το αγαπημένο σλόγκαν του Τέλμαν, ηγέτη του KPD, ήταν: «μετά τον Χίτλερ εμείς». Είχαν την αυταπάτη ότι οι ναζί θα συμπεριφέρονταν όπως τα άλλα κοινοβουλευτικά αστικά κόμματα: αφού πάρουν την εξουσία θα χρεοκοπήσουν πολιτικά, υπό το βάρος των οικονομικών προβλημάτων και της ανεργίας, και μετά θα έλθει η σειρά των κομμουνιστών.

Αλλά οι ναζί δεν ήταν ένα κοινοβουλευτικό κόμμα έστω υπεραντιδραστικό. Όπως εξηγούσε ο Τρότσκι:

ήταν η οργάνωση μάχης της μεγάλης μπουρζουαζίας που κινητοποιούσε την κατεστραμένη και αφηνιασμένη μικροαστική

τάξη για την καταστροφή των προλεταριακών οργανώσεων. «[…] η ουσία και ο ρόλος του φασισμού είναι να διαλύσει ολότελα τις εργατικές οργανώσεις και να εμποδίσει την αποκατάστασή τους. Σε μια αναπτυγμένη καπιταλιστική κοινωνία, ο σκοπός αυτός δεν μπορεί να επιτευχθεί μονάχα με αστυνομικά μέσα. Ο μόνος δρόμος γι' αυτό, είναι ν' αντιταχθεί στην επίθεση του προλεταριάτου - τη στιγμή της εξασθένισής της- η επίθεση των λυσσασμένων μικροαστικών μαζών. Αυτό ακριβώς το ιδιαίτερο σύστημα της καπιταλιστικής αντίδρασης μπήκε στην ιστορία με το όνομα του φασισμού». (Λ. Τρότσκι, *ό.π.*, σελ. 26).

Η σταλινική θεωρία του «σοσιαλισμού σε μια μόνη χώρα» είχε την καταστροφική της επίπτωση. Αντί για μια διεθνιστική πάλη κατά της ιμπεριαλιστικής συμφωνίας των Βερσαλλιών εγκατέλειψαν το σύνθημα των Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών της Ευρώπης κι ακόμη αντικατέστησαν το σύνθημα της «προλεταριακής επανάστασης» με το σύνθημα της «λαϊκής επανάστασης». Αλλά και ο Χίτλερ διατεινόταν ότι πραγματοποιούσε «λαϊκή» επανάσταση. Και μάλιστα με μεγαλύτερο θράσος.

Το αποτέλεσμα ήταν ότι η πρόγνωση του Τέλμαν δεν επιβεβαιώθηκε. Αντί μετά τον Χίτλερ να έλθει η σειρά του, δυστυχώς, ήρθαν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης πρώτα για τον ίδιο και τους
κομμουνιστές συντρόφους του, μετά για τους σοσιαλδημοκράτες, μετά για τους Εβραίους, τους Τσιγγάνους, τους ομοφυλόφιλους και καθέναν που δεν ταίριαζε στο άρειο μοντέλο του αντισημίτη Ρόζενμπεργκ και του Χίτλερ.

4. Μέχρι το 1933 ο Τρότσκυ και οι οπαδοί του, όπως και οι φυλακισμένοι του Βερχνεουράλσκ, πάλευαν για την διόρθωση των λαθών του KPD και επίσης της Τρίτης Διεθνούς. Θεωρούσαν τις οργανώσεις τους φράξια των επίσημων ΚΚ. Η άρνηση του KPD και της σταλινισμένης Κομιντέρν να διορθώσουν τα λάθη, η επιμονή τους στο "αλάθητο", ότι όλα πήγαν καλά(!) έκανε τον Τρότσκυ να γράψει: "Αν οι βροντές του φασισμού δεν τους ξυπνάνε, δεν

μπορούν να ξυπνήσουν με τίποτα”. Αρχικά, στις 14 Μάρτη του 1933, πρότεινε νέο κομμουνιστικό κόμμα στη Γερμανία. Λίγο αργότερα, προσανατολίστηκε στη δημιουργία νέας επαναστατικής Διεθνούς. Αντίθετα, η Κομιντέρν, που μέχρι τότε αρνιόταν το ενιαίο εργατικό μέτωπο και έστρεφε όλα τα πυρά της κατά της σοσιαλδημοκρατίας, λίγο αργότερα θα λανσάρει την πολιτική του “λαϊκού μετώπου”, ένα μέτωπο ταξικής συνεργασίας, ακόμα και με τα αστικά κόμματα – που εφαρμόστηκε στη Γαλλία, την Ισπανία (και την Ελλάδα με το βενιζελικό κόμμα) με καταστροφικά αποτελέσματα. Από τον υπεραριστερισμό της άρνησης συνεργασίας με τους “σοσιαλφασίστες” σοσιαδημοκράτες, στην δεξιά πολιτική της ταξικής συνεργασίας και με τα αστικά κόμματα…

Από το ντοκουμέντο για το φασισμό διαφαίνεται ότι οι φυλακισμένοι μπολσεβίκοι-λενινιστές θα ακολουθούσαν τον ίδιο δρόμο με τον Τρότσκι. Ήταν μαχητές επαναστάτες κομμουνιστές που μέσα στις απάνθρωπες συνθήκες των σταλινικών φυλακών, με την οργανωμένη πάλη τους, με μάχες σώμα με σώμα με τις δυνάμεις καταστολής των φυλακών, συχνά με ηρωικές απεργίες, και -κατά βάση- με σωστές και βαθειές αναλύσεις με τη μέθοδο του μαρξισμού, υπεράσπιζαν και συνέχιζαν την παράδοση του μπολσεβικισμού, του κόκκινου Οκτώβρη και του Κόκκινου στρατού, παράδοση που κηλιδωνόταν και καταστρεφόταν από την θερμιδωριανή και βοναπαρτιστική αντίδραση.

Αυτή την επαναστατική παράδοση συνεχίζουμε σήμερα εμείς, οι διεθνιστές κομμουνιστές-τροτσκιστές – συνεχιστές του έργου του Λένιν, του Τρότσκι και των Μπολσεβίκων-Λενινιστών των φυλακών του Βερχνεουράλσκ, της Κολυμά και της Βουρκούτα. Κανένα άλλο κίνημα στην ιστορία, παρεκτός ίσως ο πρωτόγονος χριστιανισμός, δεν δέχθηκε τόση καταπίεση, συκοφαντίες, βασανιστήρια και δολοφονίες. Είμαστε περήφανοι που είμαστε συνεχιστές αυτής της επαναστατικής παράδοσης.

Σήμερα, στις επαναστατικές συνθήκες που διαμορφώνει η άλυτη εδώ και 14 χρόνια παγκόσμια καπιταλιστική κρίση, η κρίση της πανδημίας, η κλιματική καταστροφή και ο πόλεμος στην Ουκρανία που απειλεί να εξελιχθεί σε παγκόσμιο, είναι απολύτως αναγκαία

η Διεθνής των Εργατών, που για εμάς, είναι η Τέταρτη Διεθνής. Ενάντια στην υποταγμένη στο ΝΑΤΟϊκό ιμπεριαλισμό αριστερά (ακόμη και αυτή που αυτοπροσδιορίζεται ως… τροτσκιστική), και ενάντια στον εθνικοτροτσκισμό, και το ρεφορμισμό που καλύπτεται από αριστερά, “τροτσκιστικά” φτιασίδια, είναι αναγκαία η συσπείρωση των επαναστατικών διεθνιστικών δυνάμεων. Ένα είδος νέου Τσίμερβαλντ είναι χρήσιμο για να προχωρήσουμε σε μια μαζική επαναστατική Διεθνή που θα υψώνει τη σημαία του προλεταριακού διεθνισμού, της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης και του κομμουνισμού.

23-24 / 9 / 2022

Πηγή:
https://www.neaprooptiki.gr/oi-fylakismenoi-trotskistes-gia-to-fasismo/?fbclid=IwAR1JTCTaKzHs0jPQgwNRCh34BBVVH9u9d_ViuSHoeJAuWmeh—_lKHm0zOI